

Arrest

nr. 298 324 van 7 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SWERTS, die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt voor verzoeker, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 april 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 april 2021 om internationale bescherming. Op 23 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Ghulamdag, gelegen in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar. Je bent Pasjtoen van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Jouw vader werkte samen met een andere dokter genaamd N. (...) in de apotheek van het dorp. Eerder werkte jouw vader ook bij de Amerikanen in Kaboel, hij leerde er veel over zijn vak.

Dokter N. (...) werd op een dag ongeveer twee à drie maanden voor jouw vertrek in de apotheek benaderd door de taliban om hun gewonde strijders te verzorgen, hij aanvaardde hun verzoek niet. Het gebeurde tweemaal dat dokter N. (...) werd gedwongen om de talibs te verzorgen. Dokter N. (...) en zijn zoon werden voor de ramadan door de taliban onderweg van de apotheek een derde keer aangesproken door de taliban. Nadat dokter N. (...) weigerde de talibs te verzorgen, werden hij en zijn zoon A. (...) neergeschoten door de taliban.

Jouw vader besloot naar aanleiding van de moord op zijn collega de apotheek tijdens de maand ramadan sluiten. De dorpelingen zetten jouw vader onder druk om de apotheek weer te openen, en zeiden dat de taliban niets zouden doen. Jouw vader heropende de apotheek.

Op een dag kwamen de taliban met een aantal zieken en vroegen jouw vader om hen te behandelen. Jouw vader weigerde, waarop de taliban naar de moellah gingen om te vertellen dat ze de andere dokter en zijn zoon vermoord hadden. Ze waarschuwden de moellah dat ze ook jouw vader en jou zouden vermoorden als hij bleef weigeren. De moellah gaf deze boodschap aan jouw vader door. Ook de malek van het dorp werd door de taliban benaderd en verteld dat het gevolgen zou hebben voor jouw vader als hij weigerde de taliban te behandelen.

Op een avond ging jij 's avonds rond acht uur eten brengen aan jouw vader in de apotheek. Je zag er enkele talibs. Je was bang en ging weg van de apotheek. Jouw vader werd door de taliban geslagen omdat je wegliep en omwille van het feit dat hij weigerde om hen te behandelen. Jouw vader kwam die avond heel triest thuis en vertelde je dat de taliban naar jou vroegen. Hij zei je dat het onmogelijk was voor jou om in Afghanistan te blijven. De dag hierop vertrok je met een smokkelaar. Het was ongeveer vijftien dagen na de grote Eid.

Na jouw vertrek kwamen de taliban te weten dat jouw vader jou naar het buitenland hadden gestuurd. Ze waren erg kwaad en brandden de apotheek af. Jouw vader is sindsdien vermist. Je denkt dat hij overleden is, maar niemand hoorde iets over wat er met hem gebeurd is.

Je reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland. Daar werd je gearresteerd en teruggestuurd naar Turkije. Je vertrok na een aantal dagen opnieuw naar Griekenland en reisde via Bulgarije, waar je door de politie werd meegenomen naar een gesloten centrum. Je bleef ongeveer anderhalve maand in Bulgarije, alvorens naar Servië te reizen, waar je een aantal maanden bleef. Vervolgens reisde je via Hongarije naar Oostenrijk, waarbij de palm van jouw hand en jouw voet gewond raakten. Je werd in een ziekenhuis in Oostenrijk behandeld. Je reisde vanuit Oostenrijk via Italië en Frankrijk naar België. In totaal nam jouw reis van Afghanistan naar België ongeveer tien maanden in beslag. Je diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 29 april 2021.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van

jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te worden meegenomen en vermoord omwille van het werk van jouw vader als dokter. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) benadrukt dat het jouw taak is om de verschillende elementen van jouw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door jou aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door jou aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met jouw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient er echter door het CGVS te worden vastgesteld dat jou de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdzaak van jouw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van jouw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Incoherente verklaringen doorheen de asielprocedure, alsook verschillende onwaarschijnlijkheden en weinig geloofwaardige verklaringen over jouw persoonlijke problemen zorgen er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jou aangehaalde vluchtmotieven.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat je er niet in slaagt jouw identiteit aan te tonen. Je hebt doorheen de asielprocedure geen enkel origineel document of kopie voorgelegd dat jouw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven.

Voorts dient vastgesteld te worden dat je doorheen de asielprocedure in België incoherente en tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over jouw vluchtmotieven. Op 29 april 2021, de dag van jouw verzoek om internationale bescherming in België, werd je in kader van jouw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) een eerste keer bevraagd over jouw identiteit, familiale situatie, reisweg en vluchtmotieven. Je gaf toen als motief voor de immigratie naar België dat de taliban jouw vader gevraagd hebben om jou te rekruteren. Je rept er met geen woord over het beroep van jouw vader of de problemen die zich omwille van zijn beroep zouden hebben voorgedaan. (Fiche NBMV, p. 3). Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat plaatsvond op 13 juli 2021 is de kern van jouw vluchtmotieven, namelijk dat jouw vader bedreigd werd door de taliban omwille van zijn werk in een dokterspraktijk, dezelfde als tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (Vragenlijst CGVS, p. 2). Er zijn echter nog steeds belangrijke incoherenties op te merken in vergelijking met jouw verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zo werd je bij de DVZ gevraagd of je ooit persoonlijk bedreigd werd door de taliban, waarop je ontkennend antwoordde en verklaarde dat jouw vader na de dood van zijn collega wel twee dreigbrieven ontving waarin het hele gezin bedreigd werd met de dood, alsook dat jouw vader bang was dat je ontvoerd zou worden en je dus niet meer naar school mocht gaan (Vragenlijst CGVS, p. 2). Uit jouw verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijkt echter dat je de avond voor jouw vertrek de taliban zag in de apotheek van jouw vader toen je jouw vader eten bracht. Je ontvluchtte de apotheek, waarop de taliban jouw vader sloegen en naar jou vroegen en dreigden dat ze jou zouden afmaken als jouw vader hen niet hielp (CGVS p. 15-16, 30). Dit was de precieze aanleiding van jouw vertrek uit Afghanistan, gezien jouw vader diezelfde avond besloot dat jij niet in Afghanistan kon blijven wonen (CGVS p. 15-16). Dat je deze confrontatie met de taliban niet vermeldde bij de DVZ en er verklaarde nooit persoonlijk bedreigd te zijn geweest, is bijgevolg erg merkwaardig. Over de dreigbrieven die je bij de DVZ vermeldde, rep je gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS met geen woord. Hiermee geconfronteerd, ontken je het bestaan van de dreigbrieven en herhaal je jouw verklaringen over de bedreigingen ten opzichte van jouw vader en jouw familie (CGVS p. 30). Ook over jouw verklaring bij de DVZ dat je niet meer naar school mocht gaan omdat jouw vader bezorgd was dat je ontvoerd zou worden, leg je tijdens het persoonlijk onderhoud tegenstrijdige verklaringen af. Bevraagd over jouw schoolcarrière in Afghanistan, stel je dat je twee à drie maanden voor jouw vertrek stopte met naar school te gaan (CGVS p. 11). Je verklaart dat je wel nog af en toe ging (CGVS p. 12). Gevraagd naar de reden waarom je niet naar school ging in de laatste periode na jouw vertrek, geef je aan dat het was omdat jouw moeder – die graag wilde dat je naar de madrassa ging en

'kari' werd – het je niet toestond, en dat ook de algemene veiligheidssituatie een reden was (CGVS p. 12). De vrees van jouw vader dat je ontvoerd zou worden omwille van de problemen, haal je op geen enkel moment aan als reden waardoor je niet naar school ging. De vaststelling dat je doorheen de asielpprocedure in België incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw vluchtmotieven op ernstige wijze.

Daarnaast heeft het CGVS twijfels bij de door jou beweerde familieband tussen jou en de persoon die je aanwijst als jouw vader. Je kan geen documenten, foto's of bewijsstukken voorleggen die een familieband tussen jou en jouw vader kunnen staven. Je legt drie foto's voor waarop jouw beweerde vader te zien is in een apotheek, alsook de tazkera van jouw vader, een diploma van jouw vader en een certificaat van zijn werk voor de Amerikanen. Uit geen van deze stavingstukken kan een familieband tussen jou en de persoon aan wie de documenten toebehoren en die te zien is op de foto's worden afgeleid. Dat je geen bewijsstukken van jullie familieband kan voorleggen is des te merkwaardiger gezien je nog contact hebt met jouw familieleden in Afghanistan en van hen (kopies van) documenten ontving (CGVS p. 6). Jouw verklaringen over het profiel van jouw vader zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande twijfels kunnen wegnemen. Zo zijn jouw verklaringen over het werk en de carrière van jouw vader beperkt, oppervlakkig en weinig doorleefd. Hoewel niet van jou wordt verwacht dat je tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van jouw vader, mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functies en activiteiten, zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van jouw vlucht uit Afghanistan. Je slaagt er met name niet in om een overzicht te geven van de carrière van jouw vader voordat hij in de apotheek in het dorp werkte. Ter ondersteuning van zijn profiel leg je een diploma voor van jouw vader, maar kan niet zeggen hoe oud je was toen hij de studies voltooide (CGVS p. 19). De datum van afstuderen staat echter vermeld op het diploma. Dat jij niet op de vraag wanneer jouw vader afstudeerde kan antwoorden, kan dan ook verbazen. Je stelt dat jouw vader ook voor de Amerikanen heeft gewerkt, en er een opleiding kreeg voor dokters in Kaboel. Verder kan je niets over deze tewerkstelling vertellen. Je weet niet hoe lang het geleden is, hoe hij aan het werk geraakt is, op welke basis jouw vader werkte of wat zijn taken waren (CGVS p. 20). Uit het certificaat dat je hieromtrent voorlegt blijkt dat deze tewerkstelling reeds dateert van eind 2010 tot eind 2011. De datering staat wederom vermeld op het document. Dat jij niet op de vraag wanneer jouw vader werkte voor de Amerikanen kan antwoorden, kan dan ook verbazen. Ook wat betreft het meest recente werk van jouw vader, in de apotheek, is jouw kennis eerder oppervlakkig. Zo weet je wel erg weinig te vertellen over de collega en leermeester van jouw vader, genaamd dokter N. (...). Gevraagd te vertellen over N. (...), kom je niet verder dan te stellen dat hij een goede vriend van jouw vader was, die afkomstig was van het dorp Lal Ma en dat hij samen met jouw vader heeft gestudeerd (CGVS p. 21). Evenmin kan je iets vertellen over diens eerdere carrière (CGVS p. 20). Ook wat betreft zijn gezin kom je niet verder dan de namen van de zonen van N. (...) (CGVS p. 21). Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat je je in eerste instantie vergist welke zoon door de taliban vermoord werd (CGVS p. 21). Dit is merkwaardig, gezien jouw vader en N. (...) altijd samen in de winkel werkten, jij regelmatig in de apotheek kwam om eten te brengen – net als één van de zonen van N. (...) – en hem vaak zag in de apotheek (CGVS p. 21, 23). Verder mag het ook verbazen dat je niet op de hoogte bent van de huidige verblijfplaats van de twee overgebleven zonen van N. (...). Gevraagd of je jouw moeder niet gevraagd hebt hoe het met hen is en waar ze nu zijn, antwoord je ontkennend en verklaar je dat je hen niet meer gezien hebt sinds de vader en de zoon neergeschoten waren (CGVS p. 21). Dat je niet op de hoogte blijkt van deze kennis van jou, die bovendien in een gelijkaardige situatie als jezelf zitten, is weinig overtuigend. Voorts kunnen de foto's van jouw vader in een ruimte waarin ook medicijnen liggen geenszins bewijzen dat hij een dergelijk beroep uitvoerde. De functie of het profiel van jouw vader kan niet worden afgeleid uit deze foto's. Evenmin kan je wat betreft zijn werk in de apotheek documenten voorleggen. Bovenstaande vaststellingen zorgen ervoor het profiel van jouw vader niet kan overtuigen. Ze doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas.

Daarnaast dienen enkele onwaarschijnlijke gedragingen van de taliban die niet stroken met een geloofwaardige vervolgingspoging aangestipt te worden. Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de taliban zich nooit naar jouw huis heeft begeven om de hulp van jouw vader te vragen of om jullie te vervolgen (CGVS p. 29). Gevraagd hoe het komt dat ze niet naar het huis kwamen, betoog je dat ze er niet naartoe kwamen omdat jouw vader de deur niet zou geopend hebben en voeg je toe dat de afstand tussen jouw huis en de apotheek twintig à vijfentwintig minuten is (CGVS p. 29). Deze verklaring kan geenszins overtuigen. Indien het de taliban menens was om jullie te vervolgen, hadden ze eenvoudigweg naar jouw huis kunnen komen om jouw vader of jezelf te vervolgen. Dat dit niet uit jouw verklaringen blijkt, is een verdere negatieve indicatie betreffende de geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas. Ten tweede houdt het weinig steek dat de taliban de apotheek van jouw vader zouden afbranden. Na de dood van dokter N. (...) was jouw vader immers de enige overgebleven dokter die in staat zou zijn de taliban te helpen (CGVS p. 22). Hij werd hiertoe reeds meerdere keren gedwongen door de taliban, net als dokter

N. (...) (CGVS p. 30). Door de apotheek af te branden zouden de taliban helemaal geen enkele dokter of apotheek meer ter beschikking hebben om hun gewonde strijders te laten verzorgen. Hierop gewezen poneer je dat de taliban de apotheek afbrandden omdat ze hoorden dat jouw vader jou naar het buitenland had gestuurd (CGVS p. 31). Deze verklaring kan echter geenszins overtuigen. Het is ten derde immers weinig overtuigend dat jij als veertienjarige zoon persoonlijk bedreigd zou worden omwille van het werk van jouw vader op een moment dat jouw vader zelf nog in het dorp was. Gezien jouw jonge leeftijd en profiel, houdt het weinig steek dat jij zodanig geviseerd zou worden door de taliban. Dat de taliban de enige overgebleven apotheek waar ze terecht konden om deze reden zouden afbranden, is bijgevolg weinig logisch. Bovendien is het ten vierde ook veeleer ongeloofwaardig dat jouw vader, wiens collega reeds vermoord was en reeds verschillende malen bedreigd werd door de taliban, besloot om zijn veertienjarige zoon weg te sturen uit Afghanistan maar zelf wel in het dorp zou blijven wonen.

Naast bovenstaande problemen haal je aan het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat je verwesterd zou zijn. Met betrekking tot het feit dat je aangeeft dat je vreest dat je als ongelovige beschouwd zal worden omwille van jouw verblijf in België, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat je deze vrees pas helemaal op het einde van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS opwerpt. Noch bij jouw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 13 juli 2021), noch bij het uiteenzetten van jouw vrees eerder in het gehoor op het CGVS maakte jij hier melding van. Na de uiteenzetting van jouw relaas werd jou nochtans uitdrukkelijk gevraagd of je nog iets wilde toevoegen aan jouw problemen, waarop je ontkennend antwoordde. Indien je daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou koesteren omwille van jouw verblijf in België en je vreest om als anders dan de lokale bevolking gepercipieerd te worden, is het merkwaardig dat je dit pas op het einde van het interview op het CGVS ter sprake brengt. Wat er ook van zij, in dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Gevraagd welke aspecten van jouw leven in België een probleem zouden zijn, haal je aan dat je tijdens jouw verblijf in België voor twee jaar Frans leerde, in België naar school gaat en er jouw opleiding wil voortzetten. Voorts geef je aan dat je in België aan activiteiten deelneemt, zoals naar de cinema en naar de disco gaan, die in Afghanistan niet mogelijk zouden kunnen zijn. Ook geef je aan voetbal te spelen met Belgen (CGVS p. 32). Daarnaast geef je aan dat je in België een vriendin van Oekraïense afkomst hebt. Jullie leerden elkaar kennen op school, en zien elkaar nu één of twee keer per maand. Tijdens deze ontmoetingen praten jullie met elkaar (CGVS p. 10-11, 32). Het gaat bijgevolg om een erg prille relatie, waarvan jouw familie of andere personen in Afghanistan het bestaan niet afweten. Dat je niet aan jouw familie durft te vertellen dat je een relatie met haar hebt, toont aan dat je wel degelijk op de hoogte bent van het normen en waardensysteem in Afghanistan (CGVS p. 10-11). Tenslotte haal je aan dat je in Afghanistan problemen zou krijgen als je de ramadan niet zou volgen. Uit jouw verklaringen blijkt echter dat je ook in België (grotendeels) de ramadan volgt. Je gaf voor het persoonlijk onderhoud aan dat je aan het vasten was, en zei dat het soms lukt om te vasten, en soms niet (CGVS p. 7). De vaststelling dat je ook in België nog deelneemt aan de islamitische vastenmaand, toont verder aan dat je de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij nog met je meedraagt. Je toont bijgevolg geenszins aan dat jouw verblijf van twee jaar in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je jezelf niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot minstens veertienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien geef je aan dat je in Afghanistan elke dag naar school en de madrassa ging (CGVS p. 11). Ook moet opgemerkt worden dat je nog op regelmatige basis contact onderhoud met jouw familie in Afghanistan (CGVS p. 6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk hebt gemaakt.

De overige door jou voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaand besluit kunnen wijzigen. De tazkera van jouw vader kan een enkel een indicatie zijn van de identiteit en nationaliteit van

deze persoon. Hierbij dient opnieuw gewezen te worden op de twijfels betreffende de familieband tussen jullie beiden. De foto van een afgebrande ruimte kan jouw problemen niet staven. Uit de foto kan helemaal niet opgemaakt worden dat dit een apotheek geweest zou zijn, laat staan de afgebrande apotheek van uw beweerde vader. Het diploma van jouw vader, het werkcertificaat van jouw vader en de foto's van jouw vader werden supra reeds besproken. Wat betreft de documenten afkomstig uit Afghanistan dient bovendien gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het betreft bovendien kopies en geen origineel documenten of foto's.

Voorts leg je een brief van een voormalige leerkracht Frans voor en een brief van de coördinatrice van jouw opvangstructuur, d.d. 21 maart 2023. De brief van jouw voormalige leerkracht Frans beschrijft dat je op veertienjarige leeftijd aankwam en stap voor stap gewoon werd aan het schoolritme. Ze geeft aan dat je van angstige, gesloten jongeman na verloop van tijd veranderde in een trouwe, hardwerkende leerling en contact legde met Belgische leerlingen door middel van het spelen van voetbal tijdens de pauzes. Geen van deze elementen kan bovenstaande argumentatie in verband met jouw aangehaalde verwestering wijzigen. Ook de brief van de coördinatrice van jouw opvangstructuur d.d. 1 maart 2023 kan bovenstaande conclusie niet veranderen. Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat je in België aankwam in april 2021, en niet in 2020 zoals in de brief vermeld staat. Daarnaast bevat de brief geen andere elementen dan diegene die tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaald werden. De coördinatrice verklaart in de brief dat je in algemene zin zeer goed geïntegreerd bent, dat je de Franse taal goed begrijpt en dat je autonoom, respectvol en punctueel bent. Ze geeft ook aan dat je deelneemt aan verschillende activiteiten.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om

aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat je na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de

onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot minstens veertienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je dat jij elke dag naar school en de madrassa ging (CGVS p. 11). Ook moet opgemerkt worden dat jij nog contact onderhoudt met jouw familie in Afghanistan (CGVS, p. 6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook meent verzoeker dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een attest van 'Auton'home' van 19 juli 2023 (stuk 3);
- een attest van het OCMW van Chaumont-Gistoux van 19 juli 2023 (stuk 4);
- twee foto's van verzoekers deelname aan het project 'Eté solidaire' (stuk 5).

2.2.2. Op 22 september 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) incoherente verklaringen doorheen de asielprocedure, alsook verschillende onwaarschijnlijkheden en weinig geloofwaardige verklaringen over zijn persoonlijke problemen er voor zorgen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vluchtmotieven en de door hem voorgelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze dit besluit kunnen wijzigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) er niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve, nauwkeurige, transparante, betrouwbare en actuele informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij onder meer naar de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 22 september 2023 de beschikbare objectieve landeninformatie verder geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijft

duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming in het licht van deze situatie in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem willen meenemen en doden omdat zijn vader, een dokter, gewonde *talibs* weigerde te behandelen en verzorgen. De taliban zouden N., een collega van zijn vader in de apotheek van het dorp, samen met zijn zoon A. hebben neergeschoten nadat hij weigerde *talibs* te verzorgen. Hierna zou ook verzoekers vader op een dag geweigerd hebben om een aantal *talibs* te behandelen, waarna de taliban de *moellah* waarschuwd dat zij verzoeker en zijn vader ook zouden vermoorden als verzoekers vader bleef weigeren om gewonde *talibs* te verzorgen. Ook de *malek* van het dorp zou door de taliban zijn benaderd en verteld zijn geweest dat het gevolgen zou hebben voor verzoekers vader als hij weigerde de *talibs* te behandelen. Op een avond zou verzoeker 's avonds naar zijn vader in de apotheek eten zijn gaan brengen en er enkele *talibs* hebben gezien. Hij zou bang zijn geworden en zijn weggegaan. Zijn vader zou door de taliban zijn geslagen omdat verzoeker was weggelopen en omdat hij weigerde om hen te behandelen. Hij zou die avond heel triest zijn thuisgekomen en verzoeker verteld hebben dat de taliban naar hem vroegen en dat verzoeker dus onmogelijk in Afghanistan kon blijven. De dag hierop zou verzoeker uit Afghanistan zijn vertrokken met een smokkelaar. Na zijn vertrek zouden de taliban te weten zijn gekomen dat zijn vader hem naar het buitenland had gestuurd en de apotheek hebben doen afbranden. Zijn vader zou

sindsdien vermist zijn. Verzoeker verklaart dat hij denkt dat zijn vader overleden is, maar dat niemand iets hoorde over wat er met hem is gebeurd.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) hij doorheen de asielpcedure geen enkel origineel document of kopie heeft voorgelegd dat zijn identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zou kunnen staven, (ii) hij doorheen de asielpcedure in België incoherente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn vluchtmotieven, (iii) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) twijfels heeft bij de door hem beweerde familieband tussen hem en de persoon die hij aanwijst als zijn vader, (iv) er enkele onwaarschijnlijke gedragingen van de taliban dienen te worden aangestipt die niet stroken met een geloofwaardige vervolgingspoging en (v) de door hem voorgelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze dit besluit kunnen wijzigen. De commissaris-generaal beargumenteert dit in de bestreden beslissing als volgt:

“Vooreerst moet vastgesteld worden dat je er niet in slaagt jouw identiteit aan te tonen. Je hebt doorheen de asielpcedure geen enkel origineel document of kopie voorgelegd dat jouw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven.

Voorts dient vastgesteld te worden dat je doorheen de asielpcedure in België incoherente en tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over jouw vluchtmotieven. Op 29 april 2021, de dag van jouw verzoek om internationale bescherming in België, werd je in kader van jouw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) een eerste keer bevraagd over jouw identiteit, familiale situatie, reisweg en vluchtmotieven. Je gaf toen als motief voor de immigratie naar België dat de taliban jouw vader gevraagd hebben om jou te rekruteren. Je rept er met geen woord over het beroep van jouw vader of de problemen die zich omwille van zijn beroep zouden hebben voorgedaan. (Fiche NBMV, p. 3). Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat plaatsvond op 13 juli 2021 is de kern van jouw vluchtmotieven, namelijk dat jouw vader bedreigd werd door de taliban omwille van zijn werk in een dokterspraktijk, dezelfde als tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (Vragenlijst CGVS, p. 2). Er zijn echter nog steeds belangrijke incoherenties op te merken in vergelijking met jouw verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zo werd je bij de DVZ gevraagd of je ooit persoonlijk bedreigd werd door de taliban, waarop je ontkennend antwoordde en verklaarde dat jouw vader na de dood van zijn collega wel twee dreigbrieven ontving waarin het hele gezin bedreigd werd met de dood, alsook dat jouw vader bang was dat je ontvoerd zou worden en je dus niet meer naar school mocht gaan (Vragenlijst CGVS, p. 2). Uit jouw verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijkt echter dat je de avond voor jouw vertrek de taliban zag in de apotheek van jouw vader toen je jouw vader eten bracht. Je ontvluchtte de apotheek, waarop de taliban jouw vader sloegen en naar jou vroegen en dreigden dat ze jou zouden afmaken als jouw vader hen niet hielp (CGVS p. 15-16, 30). Dit was de precieze aanleiding van jouw vertrek uit Afghanistan, gezien jouw vader diezelfde avond besloot dat jij niet in Afghanistan kon blijven wonen (CGVS p. 15-16). Dat je deze confrontatie met de taliban niet vermeldde bij de DVZ en er verklaarde nooit persoonlijk bedreigd te zijn geweest, is bijgevolg erg merkwaardig. Over de dreigbrieven die je bij de DVZ vermeldde, rep je gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS met geen woord. Hiermee geconfronteerd, ontken je het bestaan van de dreigbrieven en herhaal je jouw verklaringen over de bedreigingen ten opzichte van jouw vader en jouw familie (CGVS p. 30). Ook over jouw verklaring bij de DVZ dat je niet meer naar school mocht gaan omdat jouw vader bezorgd was dat je ontvoerd zou worden, leg je tijdens het persoonlijk onderhoud tegenstrijdige verklaringen af. Bevraagd over jouw schoolcarrière in Afghanistan, stel je dat je twee à drie maanden voor jouw vertrek stopte met naar school te gaan (CGVS p. 11). Je verklaart dat je wel nog af en toe ging (CGVS p. 12). Gevraagd naar de reden waarom je niet naar school ging in de laatste periode na jouw vertrek, geef je aan dat het was omdat jouw moeder – die graag wilde dat je naar de madrassa ging en 'kari' werd - het je niet toestond, en dat ook de algemene veiligheidssituatie een reden was (CGVS p. 12). De vrees van jouw vader dat je ontvoerd zou worden omwille van de problemen, haal je op geen enkel moment aan als reden waardoor je niet naar school ging. De vaststelling dat je doorheen de asielpcedure in België incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw vluchtmotieven op ernstige wijze.

Daarnaast heeft het CGVS twijfels bij de door jou beweerde familieband tussen jou en de persoon die je aanwijst als jouw vader. Je kan geen documenten, foto's of bewijsstukken voorleggen die een familieband tussen jou en jouw vader kunnen staven. Je legt drie foto's voor waarop jouw beweerde vader te zien is in een apotheek, alsook de tazkera van jouw vader, een diploma van jouw vader en een certificaat van zijn werk voor de Amerikanen. Uit geen van deze stavingstukken kan een familieband tussen jou en de persoon aan wie de documenten toebehoren en die te zien is op de foto's worden afgeleid. Dat je geen bewijsstukken van jullie familieband kan voorleggen is des te merkwaardiger gezien je nog contact hebt met jouw familieleden in Afghanistan en van hen (kopieën van) documenten ontving (CGVS p. 6). Jouw verklaringen over het profiel van jouw vader zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande twijfels kunnen

wegnemen. Zo zijn jouw verklaringen over het werk en de carrière van jouw vader beperkt, oppervlakkig en weinig doorleefd. Hoewel niet van jou wordt verwacht dat je tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van jouw vader, mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functies en activiteiten, zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van jouw vlucht uit Afghanistan. Je slaagt er met name niet in om een overzicht te geven van de carrière van jouw vader voordat hij in de apotheek in het dorp werkte. Ter ondersteuning van zijn profiel leg je een diploma voor van jouw vader, maar kan niet zeggen hoe oud je was toen hij de studies voltooide (CGVS p. 19). De datum van afstuderen staat echter vermeld op het diploma. Dat jij niet op de vraag wanneer jouw vader afstudeerde kan antwoorden, kan dan ook verbazen. Je stelt dat jouw vader ook voor de Amerikanen heeft gewerkt, en er een opleiding kreeg voor dokters in Kaboel. Verder kan je niets over deze tewerkstelling vertellen. Je weet niet hoe lang het geleden is, hoe hij aan het werk geraakt is, op welke basis jouw vader werkte of wat zijn taken waren (CGVS p. 20). Uit het certificaat dat je hieromtrent voorlegt blijkt dat deze tewerkstelling reeds dateert van eind 2010 tot eind 2011. De datering staat wederom vermeld op het document. Dat jij niet op de vraag wanneer jouw vader werkte voor de Amerikanen kan antwoorden, kan dan ook verbazen. Ook wat betreft het meest recente werk van jouw vader, in de apotheek, is jouw kennis eerder oppervlakkig. Zo weet je wel erg weinig te vertellen over de collega en leermeester van jouw vader, genaamd dokter N. (...). Gevraagd te vertellen over N. (...), kom je niet verder dan te stellen dat hij een goede vriend van jouw vader was, die afkomstig was van het dorp Lal Ma en dat hij samen met jouw vader heeft gestudeerd (CGVS p. 21). Evenmin kan je iets vertellen over diens eerdere carrière (CGVS p. 20). Ook wat betreft zijn gezin kom je niet verder dan de namen van de zonen van N. (...) (CGVS p. 21). Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat je je in eerste instantie vergist welke zoon door de taliban vermoord werd (CGVS p. 21). Dit is merkwaardig, gezien jouw vader en N. (...) altijd samen in de winkel werkten, jij regelmatig in de apotheek kwam om eten te brengen – net als één van de zonen van N. (...) – en hem vaak zag in de apotheek (CGVS p. 21, 23). Verder mag het ook verbazen dat je niet op de hoogte bent van de huidige verblijfplaats van de twee overgebleven zonen van N. (...). Gevraagd of je jouw moeder niet gevraagd hebt hoe het met hen is en waar ze nu zijn, antwoord je ontkennend en verklaar je dat je hen niet meer gezien hebt sinds de vader en de zoon neergeschoten waren (CGVS p. 21). Dat je niet op de hoogte blijft van deze kennis van jou, die bovendien in een gelijkaardige situatie als jezelf zitten, is weinig overtuigend. Voorts kunnen de foto's van jouw vader in een ruimte waarin ook medicijnen liggen geenszins bewijzen dat hij een dergelijk beroep uitvoerde. De functie of het profiel van jouw vader kan niet worden afgeleid uit deze foto's. Evenmin kan je wat betreft zijn werk in de apotheek documenten voorleggen. Bovenstaande vaststellingen zorgen ervoor het profiel van jouw vader niet kan overtuigen. Ze doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas.

Daarnaast dienen enkele onwaarschijnlijke gedragingen van de taliban die niet stroken met een geloofwaardige vervolgingspoging aangestipt te worden. Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de taliban zich nooit naar jouw huis heeft begeven om de hulp van jouw vader te vragen of om jullie te vervolgen (CGVS p. 29). Gevraagd hoe het komt dat ze niet naar het huis kwamen, betoog je dat ze er niet naartoe kwamen omdat jouw vader de deur niet zou geopend hebben en voeg je toe dat de afstand tussen jouw huis en de apotheek twintig à vijfentwintig minuten is (CGVS p. 29). Deze verklaring kan geenszins overtuigen. Indien het de taliban menens was om jullie te vervolgen, hadden ze eenvoudigweg naar jouw huis kunnen komen om jouw vader of jezelf te vervolgen. Dat dit niet uit jouw verklaringen blijkt, is een verdere negatieve indicatie betreffende de geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas. Ten tweede houdt het weinig steek dat de taliban de apotheek van jouw vader zouden afbranden. Na de dood van dokter N. (...) was jouw vader immers de enige overgebleven dokter die in staat zou zijn de taliban te helpen (CGVS p. 22). Hij werd hiertoe reeds meerdere keren gedwongen door de taliban, net als dokter N. (...) (CGVS p. 30). Door de apotheek af te branden zouden de taliban helemaal geen enkele dokter of apotheek meer ter beschikking hebben om hun gewonde strijders te laten verzorgen. Hierop gewezen poneer je dat de taliban de apotheek afbrandden omdat ze hoorden dat jouw vader jou naar het buitenland had gestuurd (CGVS p. 31). Deze verklaring kan echter geenszins overtuigen. Het is ten derde immers weinig overtuigend dat jij als veertienjarige zoon persoonlijk bedreigd zou worden omwille van het werk van jouw vader op een moment dat jouw vader zelf nog in het dorp was. Gezien jouw jonge leeftijd en profiel, houdt het weinig steek dat jij zodanig gevisieerd zou worden door de taliban. Dat de taliban de enige overgebleven apotheek waar ze terecht konden om deze reden zouden afbranden, is bijgevolg weinig logisch. Bovendien is het ten vierde ook veeleer ongeloofwaardig dat jouw vader, wiens collega reeds vermoord was en reeds verschillende malen bedreigd werd door de taliban, besloot om zijn veertienjarige zoon weg te sturen uit Afghanistan maar zelf wel in het dorp zou blijven wonen.

(...)

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk hebt gemaakt.

De overige door jou voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaand besluit kunnen wijzigen. De tazkera van jouw vader kan een enkel een indicatie zijn van de identiteit en nationaliteit van

deze persoon. Hierbij dient opnieuw gewezen te worden op de twijfels betreffende de familieband tussen jullie beiden. De foto van een afgebrande ruimte kan jouw problemen niet staven. Uit de foto kan helemaal niet opgemaakt worden dat dit een apotheek geweest zou zijn, laat staan de afgebrande apotheek van uw beweerde vader. Het diploma van jouw vader, het werkcertificaat van jouw vader en de foto's van jouw vader werden supra reeds besproken. Wat betreft de documenten afkomstig uit Afghanistan dient bovendien gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het betreft bovendien kopies en geen origineel documenten of foto's."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in zijn verzoekschrift louter te beperken tot het volharden in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en vrees, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker voert nog aan dat de commissaris-generaal zijn verklaringen op een te subjectieve wijze heeft beoordeeld zonder voldoende rekening te hebben gehouden met zijn jeugdige leeftijd op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en op het moment van zijn vertrek zelf. Hij laat evenwel na te concretiseren welke impact zijn jeugdige leeftijd op zijn verklaringen zou hebben gehad en concretiseert evenmin waar en/of op welke wijze geen of onvoldoende met zijn jeugdige leeftijd rekening zou zijn gehouden en hoe deze leeftijd op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht zou kunnen werpen. De Raad benadrukt hoe dan ook dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van het verzoek om internationale bescherming. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al was hij nog jong op het moment van de gebeurtenissen en op het moment van zijn vertrek, *quod non in casu*. Dat verzoeker dermate ongeloofwaardige, tegenstrijdige, beperkte en weinig doorleefde verklaringen aflegde over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht Afghanistan te ontvluchten, kan niet louter worden vergoelijkt door zijn leeftijd. Een schending van artikel 57/1, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wordt aldus niet aangetoond.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal evenmin voldoende rekening gehouden met de *"cultureel sterk verschillende achtergrond en de rurale realiteit"* waarbinnen zijn leven zich in Afghanistan afspeelde, *"met andere standaarden, verwachtingspatronen en naar Westerse normen meer onverwachte en onvoorspelbare twisten en aflopen van bepaalde gebeurtenissen, die niet altijd eenvoudig vanuit een Westers imperatief cultureel denken verklaard of begrepen kunnen worden"*. Hij laat echter na enige concrete toelichting aan te reiken over dergelijke andere *"standaarden"* en *"verwachtingspatronen"* en de *"naar Westerse normen meer onverwachte en onvoorspelbare twisten en aflopen van bepaalde gebeurtenissen, die niet altijd eenvoudig vanuit een Westers imperatief cultureel denken verklaard of begrepen kunnen worden"*. Evenmin concretiseert hij waar en/of op welke wijze geen of onvoldoende met deze *"cultureel sterk verschillende achtergrond"* en *"rurale realiteit"* waarbinnen zijn leven zich in Afghanistan afspeelde rekening zou zijn gehouden en hoe dit op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht zou kunnen werpen.

Het attest van 'Auton'home' van 19 juli 2023 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), het attest van het OCMW van Chaumont-Gistoux van 19 juli 2023 (*ibid.*, stuk 4) en de twee foto's van verzoekers deelname aan het project 'Été solidaire' (*ibid.*, stuk 5) hebben betrekking op verzoekers integratie en (beweerde) verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan niet.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In navolging van de commissaris-generaal besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban hem zouden willen meenemen en doden omdat zijn vader, die dokter is, weigerde om *talibs* te behandelen en te verzorgen.

Op het einde van zijn persoonlijk onderhoud benadrukte verzoeker nog dat hij twee jaar in België woont, dat hij hier naar school gaat en Frans leert, dat hij een vriendin heeft, dat hij zijn opleiding verder wenst te zetten, dat hij door de Belgen wordt gerespecteerd *“en andersom”*, dat hij deelneemt aan verschillende activiteiten zoals naar de cinema, disco en gym gaan, dat hij samen met Belgen voetbalt, dat hij soms niet bidt omdat hij naar school moet, dat hij in België geen problemen krijgt wanneer hij de *ramadan* niet volgt en niet bidt (terwijl hij daarvoor in Afghanistan vermoord zou worden) en dat hij ruimdenkend is geworden door zijn verblijf in België (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 32). In zijn verzoekschrift gaat verzoeker tevens uitgebreid in op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van

mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, *"Guidance Note"* van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"* van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De bestreden beslissing bevat wat dit betreft nog de volgende, pertinente motivering:

“Naast bovenstaande problemen haal je aan het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat je verwesterd zou zijn. Met betrekking tot het feit dat je aangeeft dat je vreest dat je als ongelovige beschouwd zal worden omwille van jouw verblijf in België, dient vooreerst opgemerkt te worden dat (...) de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Gevraagd welke aspecten van jouw leven in België een probleem zouden zijn, haal je aan dat je tijdens jouw verblijf in België voor twee jaar Frans leerde, in België naar school gaat en er jouw opleiding wil voortzetten. Voorts geef je aan dat je in België aan activiteiten deelneemt, zoals naar de cinema en naar de disco gaan, die in Afghanistan niet mogelijk zouden kunnen zijn. Ook geef je aan voetbal te spelen met Belgen (CGVS p. 32). Daarnaast geef je aan dat je in België een vriendin van Oekraïense afkomst hebt. Jullie leerden elkaar kennen op school, en zien elkaar nu één of twee keer per maand. Tijdens deze ontmoetingen praten jullie met elkaar (CGVS p. 10-11, 32). Het gaat bijgevolg om een erg prille relatie, waarvan jouw familie of andere personen in Afghanistan het bestaan niet afweten. Dat je niet aan jouw familie durft te vertellen dat je een relatie met haar hebt, toont aan dat je wel degelijk op de hoogte bent van het normen en waardensysteem in Afghanistan (CGVS p. 10-11). (...) Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je jezelf niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot minstens veertienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien geef je aan dat je in Afghanistan elke dag naar school en de madrassa ging (CGVS p. 11). Ook moet opgemerkt worden dat je nog op regelmatige basis contact onderhoudt met jouw familie in Afghanistan (CGVS p. 6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

(...)

Voorts leg je een brief van een voormalige leerkracht Frans voor en een brief van de coördinatrice van jouw opvangstructuur, d.d. 21 maart 2023. De brief van jouw voormalige leerkracht Frans beschrijft dat je op veertienjarige leeftijd aankwam en stap voor stap gewoon werd aan het schoolritme. Ze geeft aan dat je van angstige, gesloten jongeman na verloop van tijd veranderde in een trouwe, hardwerkende leerling en contact legde met Belgische leerlingen door middel van het spelen van voetbal tijdens de pauzes. Geen van deze elementen kan bovenstaande argumentatie in verband met jouw aangehaalde verwestering wijzigen. Ook de brief van de coördinatrice van jouw opvangstructuur d.d. 1 maart 2023 kan bovenstaande conclusie niet veranderen. Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat je in België aankwam in april 2021, en niet in 2020 zoals in de brief vermeld staat. Daarnaast bevat de brief geen

andere elementen dan diegene die tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaald werden. De coördinatrice verklaart in de brief dat je in algemene zin zeer goed geïntegreerd bent, dat je de Franse taal goed begrijpt en dat je autonoom, respectvol en punctueel bent. Ze geeft ook aan dat je deelneemt aan verschillende activiteiten.

(...)

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf,

EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot minstens veertienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je dat jij elke dag naar school en de madrasa ging (CGVS p. 11). Ook moet opgemerkt worden dat jij nog contact onderhoudt met jouw familie in Afghanistan (CGVS, p. 6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Uit het voorgaande blijkt dat er in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de (spontane) verklaringen die verzoeker aflegde aan het einde van het persoonlijk onderhoud over zijn leven in België (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 32).

Waar verzoeker kritiek uit op de vraagstelling over het onderdeel 'verwestering' tijdens zijn persoonlijk onderhoud en stelt dat er niet verder werd ingegaan op zijn verklaring dat hij ruimdenkend is geworden, benadrukt de Raad vooreerst dat verzoeker zelf verantwoordelijk blijft voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS toekomt om het gehoor te sturen. Verder had verzoeker overeenkomstig artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de mogelijkheid om aanvullende opmerkingen of aanvullende stukken inzake zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd beschouwd te worden over te maken aan het CGVS. Uit de stukken van het administratief dossier kan evenwel niet blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid om dergelijke elementen aan het CGVS over te maken. Bovendien heeft verzoeker in het kader van de onderhavige procedure voor de Raad, die over volheid van rechtsmacht beschikt, ook de mogelijkheid om in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen en/of via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voor te leggen inzake deze vrees. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt door in zijn verzoekschrift uitgebreid in te gaan op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering, doch de Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt afbreuk te doen aan de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan drie jaar geleden Afghanistan verliet en twee en een half jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Ondanks het feit dat verzoeker rond juni 2020 op 14-jarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17) en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker spreekt *Pashtou* (adm. doss., stuk 7, Deel DVZ, 'verklaring betreffende procedure'), kan *Pashtou* lezen en een beetje schrijven (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12) en ging naar school en naar de *madrassa* (*ibid.*, p. 11). Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij cruciale jaren van zijn ontwikkeling buiten zijn land van herkomst heeft doorgemaakt en hij op jonge leeftijd (ongeveer 15 jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien heeft verzoeker verklaard nog regelmatig contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 6), zodat kan worden aangenomen dat hij er nog over een familiaal netwerk beschikt. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker zich de vraag stelt of beperkte contacten via sociale media van die aard zijn dat zij hem zijn voeling met de Afghaanse maatschappij kunnen doen behouden, wijst de Raad er op dat er redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers familieleden hem op de hoogte houden van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan of dat zij verzoeker hier minstens van op de hoogte kunnen stellen bij zijn terugkeer naar Afghanistan. Verzoekers verklaring tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat zijn moeder na zijn vertrek problemen heeft gekregen in het dagelijks leven en telkens haar broer dient te contacteren wanneer zij iets nodig heeft omdat het gezin geen "*hoofd*" meer heeft (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 31) vormt een indicatie dat zijn familieleden hem op de hoogte houden van de situatie in Afghanistan.

Ook het gegeven dat hij niet aan zijn familie zou durven te vertellen dat hij een relatie met een Oekraïens meisje heeft (*ibid.*, p. 10-11), toont aan dat verzoeker wel degelijk op de hoogte is van de normen en het waardensysteem in Afghanistan. Verzoeker voert hiertegen aan dat het feit dat hij op de hoogte is van het

normen- en waardensysteem nog niet betekent dat hij deze normen en waarden nog met zich meedraagt of hier nog akkoord mee gaat. Hij citeert uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud waar hij verklaarde dat zijn ouders niet akkoord zouden gaan met het gegeven dat hij samen is met een Oekraïense meisje en dat zijn ouders zeiden dat zij een meisje zouden vinden en kiezen, maar dat hij dit niet zou willen en dat hij met iemand “*van hier*” wil samenwonen (*ibid.*, p. 11). Deze verklaringen volstaan echter niet om aan te nemen dat hij werkelijk verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd. Verzoeker benadrukt verder dat hij een Oekraïense vriendin heeft en dat hij er dus voor heeft gekozen om een relatie aan te gaan buiten het traditionele kader van het huwelijk, “*wat in Afghanistan ondenkbaar zou zijn*”. Hij weerlegt noch ontkracht hiermee de vaststelling in de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing dat het om een prille relatie zou gaan. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker, zowel doorheen de administratieve procedure als tijdens de onderhavige beroepsprocedure, geen enkel stuk heeft bijgebracht waaruit zijn relatie met zijn Oekraïense vriendin zou kunnen blijken. Hoe dan ook volstaat het loutere feit hier een vriendinnetje te hebben niet om aan te tonen dat verzoeker verwesterd zou zijn of dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij nog steeds meedoet met de *ramadan*, maar dat hij dit soms niet doet en dat dit op zich al getuigt van een zeer lakse houding. Hij stelt verder dat het volledig verkeerd is om aan te nemen dat hij zijn religie achterwege zou moeten laten om aan te tonen dat hij verwesterd is. Dat hij nog steeds moslim is, betekent volgens hem niet dat hij het geheel aan normen en waarden in Afghanistan nog met zich meedraagt, nu dit normen- en waardensysteem veel breder is dan religie, “*ook al is het hierop gestoeld*”. Dat hij zijn religie achterwege zou moeten laten om aan te tonen dat hij verwesterd is, kan echter nergens in de bestreden beslissing worden gelezen en wordt van verzoeker geenszins vereist. Dit neemt evenwel niet weg dat het gegeven dat verzoeker in België nog (gedeeltelijk) de *ramadan* volgt – hoewel hij zich bewust is van het gegeven dat het niet volgen van de *ramadan* in België geen problemen met zich meebrengt (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 32) – een indicatie vormt dat hij de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij nog met zich meedraagt.

Verzoeker stelt verder dat men op 17-jarige leeftijd kan aannemen dat de manier waarop hij vandaag opgevoed is en zich op persoonlijk vlak ontwikkeld heeft in geen enkel geval hetzelfde zou geweest zijn als zou hij in Afghanistan opgegroeid en opgevoed zijn geweest gedurende deze vormgevende jaren. Verder betoogt hij eveneens dat hij zijn volledige adolescentie buiten Afghanistan heeft doorgebracht en dat dit hem heeft gevormd en op “*onomkeerbare wijze*” zijn manier van denken heeft aangetast. Hij laat evenwel na deze beweringen verder *in concreto* uit te werken en toont bijgevolg niet aan dat hij hierdoor de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden of daarvan wordt beticht, noch dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd. De Raad herhaalt dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker – ook al is hij thans nog maar 17 jaar – inmiddels meer dan drie jaar geleden Afghanistan verliet en twee en een half jaar in België verblijft niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de door hem bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten blijkt dat verzoeker OKAN-onderwijs volgde in een technisch instituut, dat hij voor dit schooljaar ingeschreven is voor een alternerende opleiding (optie schilderen), dat hij zelden afwezig was op school, dat hij de Franse taal goed begrijpt en zich al wat in het Frans kan uitdrukken, dat hij naschoolse lessen Frans volgt, dat hij zich op eigen initiatief heeft ingeschreven voor het project ‘*Eté solidaire*’ waaraan hij heeft deelgenomen, dat hij tijdens dit project andere jongeren uit de gemeente heeft ontmoet waarmee hij nog contact onderhoudt, dat er op zijn vraag een eerste ontmoeting heeft plaatsgevonden met een pleeggezin en er nog andere ontmoetingen zouden volgen, dat hij wordt omschreven als een persoon die zich inzet om zich te integreren in België, een groot aanpassingsvermogen heeft, respectvol omgaat met anderen en punctueel, zelfstandig, grappig en leergierig is (stukkenbundel verzoeker, stukken 3, 4 en 5). Hoewel dit alles weliswaar lovenswaardig is en aantoont dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, echter niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker, die nog maar twee en een half jaar in België verblijft, dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van – onder meer – het school lopen, zijn inzet om zich te integreren, zijn deelname aan het project ‘*Eté solidaire*’ en het (in enige mate) beheersen van een landstaal bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Verzoeker betoogt nog dat zijn zienswijze de komende maanden nog aanzienlijk zal veranderen, “*mede door het contact met zijn*

pleeggezin”, doch uit de door hem neergelegde stukken kan niet blijken dat hij op heden nog contacten onderhoudt met een pleeggezin. In het attest van ‘Auton’home’ van 19 juli 2023 (*ibid.*, stuk 3) wordt louter vermeld dat verzoeker op zijn vraag in contact werd gebracht met een pleeggezin, dat er een eerste ontmoeting plaatsvond en dat andere ontmoetingen hierop zouden volgen, zodat er een relatie op lange termijn opgebouwd kan worden. Er kan uit dit stuk (of uit andere stukken) echter niet blijken dat verzoeker werkelijk nog meerdere ontmoetingen met een pleeggezin zou hebben gehad en dat zijn zienswijze mede hierdoor aanzienlijk zou zijn veranderd. Met de sibillijnse these dat zijn zienswijze nog zal veranderen kan de Raad in zijn *ex nunc*-onderzoek geen rekening houden, temeer nu niet vaststaat – en verzoeker allerminst aantoon – wanneer en in welke zin verzoekers zienswijze nog zal veranderen.

Verzoeker beweert verder dat hij zeer gehecht is aan de vrijheid die hij geniet in België en waarmee hij de laatste jaren opgegroeid is, waardoor een terugkeer naar het “*extreem restrictieve beleid*” van de taliban voor hem ondenkbaar is. Hij stelt dat hij zich onmogelijk, of alleszins zeer moeilijk, zou kunnen houden aan de strikte regels die in de Afghaanse samenleving worden opgelegd, aangezien hij de twee laatste jaren een volledig verschillende aanpak heeft gekend. Verzoeker geeft aan dat hij van anderen verwacht dat zij zijn vrijheid zouden respecteren en dat hij zich zeer moeilijk zal kunnen vinden in de autoritaire houding van de taliban, “*waardoor hij meteen als verwesterd beschouwd zal worden, ook al zou hij zijn best doen om de nieuw aangeleerde waarden en verwachtingen te verbergen*”. Hij laat echter na dit betoog in *concreto* uit te werken of hiervan enige stavingstukken bij te brengen.

Door verder in zijn verzoekschrift louter te poneren dat hij vrije klederdracht belangrijk vindt en dat hij niet meer de traditionele rol van een man in de Afghaanse maatschappij op zich zal willen nemen, toont verzoeker evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Verzoekers betoog dat hij afkomstig is uit een plattelandsgebied, gelegen in de provincie Nangarhar, is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat verzoeker zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat hij afkomstig is uit plattelandsgebied in de provincie Nangarhar, een provincie waar *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) een sterke aanwezigheid heeft en ook andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen aanwezig zijn, is bij gebrek aan voldoende bijkomende risicobepalende omstandigheden op zich niet genoeg om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Wat betreft verzoekers betoog over het repressieve beleid van de taliban en de door hen ingestelde reisrestricties, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in *concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoon dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Waar verzoeker erop wijst dat de landsgrenzen en de controleposten op het Afghaans grondgebied sterk bewaakt worden door de taliban, wijst de Raad er op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat

deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Met zijn betoog over de controles die de taliban aan deze controleposten zouden uitvoeren op onder andere de *smartphones* van Afghanen, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen te wissen uit zijn *smartphone*.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee en een half jaar in België is en zijn vormende jaren voor een deel in Afghanistan heeft gehad, waar hij nog over een netwerk beschikt en waar hij elke dag naar school en de *madrassa* ging, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban die hem zouden willen meenemen en doden omdat zijn vader, een dokter, weigerde om *talibs* te behandelen en te verzorgen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als

personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak *“N. tegen het Verenigd Koninkrijk”*, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse

overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een

lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Vooreerst treedt de Raad het betoog in het verzoekschrift niet bij dat het arrest “*M'bodj*” handelt over een fundamenteel verschillende situatie dan de huidige situatie in Afghanistan. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M'bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de

Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker nog argumenteert dat de economisch-financiële sancties, met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, als gevolg van het beleid van de taliban werden opgelegd en dat het ontwrichtend beleid van de taliban zelf dus overwegend aan de basis ligt van de omvang van de huidige crisis, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat er ook voor de machtsovername door de taliban in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15,

c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers” en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “COI Query Afghanistan”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 22 september 2023 neergelegde aanvullende nota).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de

bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend drieëntwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN